

Obstakels onderweg!

Samen met mijn collega Dieudonné, rijd ik heel wat af over de onverharde wegen, heen en terug van ons werk in de dorpen. Sommige dorpen liggen wel 50 km van Batouri, dus dat tikt aan. Dwars door het regenwoud, met aan weerszijden bomen die met hun groene bladerdek, als enorme parasols hun schaduw over het rode wegdek werpen en daarmee de warmte temperen. Kilometerslang kom ik daar geen enkele auto tegen, wat is autorijden er toch een genot!

Maar is dat wel een goed teken? Het geeft toch aan, dat er maar weinig economische activiteit is in de regio. Bijna niemand heeft er de luxe van een eigen auto. En als men er al een heeft, is het vaak een behoorlijk afgereden tweedehands auto, geïmporteerd uit Europa, waar de eigenaar verhoudings-gewijs een enorm bedrag voor heeft moeten neertellen. Maar hij is er niet minder trots op, want als je een auto kunt permitteren, dan ben je in de ogen van landgenoten een echt grote meneer. Ik ben een van de weinige vrouwen die achter het stuur zitten (ook al is die auto niet mijn eigendom), dus hoe denk je dat ze naar mij kijken??

Dwars door het oerwoud

Er zijn in Batouri ook maar weinig bedrijfjes die zich een bedrijfsauto kunnen veroorloven, de verdiensten zijn gewoon veel te karig.

Veel van de overheidsdiensten in Batouri beschikken wel over één, of soms zelfs meerdere auto's, maar die komen door een vermeend gebrek aan budget voor benzine vaak niet buiten de stadsgrenzen. Zodra een ambtenaar van zo'n overheidsdienst over een auto beschikt, wordt 's morgens, alvorens naar het werk te gaan, wel eerst de echtgenote per auto naar de markt begeleid, daar is dan wél weer benzine voor. Want zodra men een auto heeft, loopt men in Batouri geen meter meer, want de benenwagen, die is alleen bestemd 'voor de armen'.

Zo gaat Wilma, de echtgenote van Jan, de Nederlandse bouwkundige in Batouri, iedere morgen met haar twee jonge kinderen in de buggy lopend naar de markt. Dat is voor hen een leuk wandelingetje. Maar hoe vaak zij geen opmerkingen krijgt, dat haar man blijkbaar niet bereid is om haar met de auto naar de markt te brengen, men vindt het een schande!

Het verkeer dat ons op de wegen buiten de stad tegemoet rijdt, bestaat vooral uit overvolle vrachtwagens, vaak vanuit Yaoundé, die op weg zijn naar de Centraal-Afrikaanse Republiek. Of zogenaamde 'grumiers', dat zijn trucks beladen met enorme boomstammen uit het oerwoud, richting Douala, bestemd voor transport naar Europa. Hun chauffeurs denderen over de wegen, dus dat is uitkijken geblazen. Als ik hen tegenkom in de bocht, stuur ik mijn auto snel de greppel in, en we sluiten gauw de raampjes om de rode stofwolken buiten te houden.

En dan de 'cars', oftewel: het Kameroense openbaar vervoer. Dat zijn de kleine, maar overvolle gele busjes, die het personenvervoer tussen de steden verzorgen. Ze hellen soms vervaarlijk over in de bocht, zo zwaar en hoog zijn ze beladen, met een flinke lading op het dak, waaronder kakelende kippen en soms zelfs geiten. Ook deze cars lijken altijd haast te hebben, dus ook voor hen maak ik, uit puur lijfsbehoud, graag even plaats.

Gedurende de moessontijd, die globaal loopt vanaf eind augustus tot begin december, en die gepaard gaat met flinke slagregens, worden de wegen met slagbomen afgesloten voor

zwaar verkeer, de zogenaamde 'barrières de pluie'. Want vrachtwagens zakken al snel met hun wielen weg in de modder, in het door regen verzadigde wegoppervlak, en rijden daarmee de wegen aan gort.

We naderen een 'barrière de pluie'

Die rust op de wegen wil niet zeggen, dat ik altijd lekker kan doorrijden, want we treffen er regelmatig obstakels op de weg. Soms heeft een vrachtwagen zijn lading verloren, of er ligt na een storm een woudreus dwars over de weg. Of er staat een auto met panne. Of er is een auto blijven steken in een diepe kuil. Door het ontbreken van matrixborden zoals wij die in Nederland kennen, en om te voorkomen dat je onverhoeds net om

men, heel handig, tientallen meters vóór het obstakel als waarschuwing takken met bladeren dwars op de weg.

de bocht op zo'n wegversperring stuit, legt

Het grote voordeel van een smalle weg is, dat wanneer niemand er meer langs kan, iedereen die jou achterop komt hulp zal bieden. Iedere passant helpt mee om een gestrande auto uit de modder te duwen. En ligt er afgevalen lading op de weg, dan kapt men eenvoudigweg een deel van de begroeiing langs het obstakel weg, zodat er ineens een vluchtstrook ontstaat. Iedere chauffeur heeft voor dat doel wel een machete, zo'n groot kapmes, in zijn auto liggen. En anders is er wel een dorpeling met dat gereedschap in de buurt.

Afgevalen lading hout, dus over de 'vluchtstrook'

Tijdens de droge tijd zijn de hoofdwegen meestal wel redelijk goed begaanbaar. Na de regentijd wordt de rode aarde, die voor een groot deel in de greppels is weggespoeld, weer op het wegdek gegoid en geëgaliseerd tot een mooi glad wegdek. Dit gebeurt met grote machines, de befaamde Caterpillars.

Op onze terugweg naar Batouri, is de auto vaak zwaar beladen. In een brief van 19 juni 1983 schrijf ik er het volgende over:

'Regelmatig fungeren we ook als taxi, want de busjes zijn schaars en vaak duur voor de huishoudportemonnee van dorpelingen. Als dank krijg ik dan vaak wat fruit of eieren mee. Of er zitten een paar kippen in de kofferbak, kakelend en wel, of een régime, dat is een tros van soms wel 50 bananen. Ook rijden er wel kinderen mee. Het is dan ook maar goed dat de ramen openstaan, want ze ruiken niet altijd even frisgewassen, met een hoop vliegen er omheen. Dat ruik je niet als je naar een derdewereldfilm kijkt. Zelf stink ik trouwens ook snel, van de transpiratie en de stof, dus maar lekker veel zeep gebruiken, en een parfummetje is ook niet weg.' Maar alles beter dan de files in Nederland!

Ria Verbeek

©Terug naar Batouri